

KDOKOLIV VSTOUPÍ

Otevřenými dveřmi se dovnitř dostal studený vzduch, ale mlha, hustá jako mléko, zůstala za skleněnými stěnami hotelu. Uprostřed širokých vchodových dveří na fotobuňku zápasil s kufrem na kolečkách asi třináctiletý chlapec. Pomáhala mu s ním žena, zřejmě jeho matka. Bez jakýchkoliv známek nervozity se sehnula, upravila špatně vytočené kolečko a pustila chlapce před sebe.

Poslední hosté dnešního dne, kteří se zde ještě měli ubytovat, konečně dorazili. Vlak z Lince s přestupem ve Vídni měl zpoždění, paní Dulleová mi to oznámila telefonicky před hodinou ještě z vlaku.

Zpoza recepčního pultu jsem pozorovala, jak kráčí směrem ke mně, pečlivě zachumlaní proti nevlídnému listopadovému počasí. Oba, matka i syn, působili v delších černých kabátech velmi elegantně.

Věděla jsem, proč chtěli bydlet blízko ružinovského hřbitova. Přijeli na pohřeb.

Vypadali jako vystřižení z nějakého britského katalogu pro vyšší společenské vrstvy. Chlapec si rozepnul kabát a pod ním se objevila oslnivě bílá košile doplněná černou pletenou vestou. Když zastavil před recepčním pultem, z bledé jemné tváře se na mě zahleděly velké oči, plné dětské bezradnosti.

Žena měla na hlavě krásný černý klobouček, posazený trochu na stranu, nikoliv však koketně, ale právě tak, aby přitáhl pozornost k havraním vlnám polodlouhých lesklých vlasů a plným sytých červeným rtům.

Na chvíli jsem zkameněla. Byla mi povědomá!

Poznala jsem ji. Za těch dlouhých čtrnáct let se téměř nezměnila, dokonce bych řekla, že ještě zkrásněla. Proboha, budu muset zavolat Patricii! Tohle mi neuvěří!

Ale proč se jmenuje Dulleová?!

Shýbla jsem se a nasadila jsem si brýle se silnými černými obroučkami, svou ochranu proti podnapilým nočním hostům, vracejícím se do hotelu z divokých flámů. Posílení alkoholem se domnívají, že mi mohou dělat návrhy na postelové hrátky nebo žertovat na nevhodná témata. Provozovatel mě upozornil, že v těch brýlích vypadám přísně a totálně nepřístupně, a tudíž je mohu využívat v noci, v rizikových časech.

Tuto chvíli jsem vyhodnotila jako rizikovou. Bude lepší, když mě paní Dulleová nepozná.

„Ten taxikář byl nezdrovílý, to by se mi v Rakousku nemohlo stát,“ řekla klidným hlasem, ale kdesi ve spodním tónu zaznělo pohrdání. „A cesta vlakem byla nekonečná...“ povzddechla si. Podívala se na chlapce, hledala u něj potvrzení svých slov. On však pouze mlčky stál, vypadal zmatečně. A smutně.

„Štěstí, že ještě nesněží,“ poznamenala jsem. Vzala jsem doklady, které položila na pult. „Doufám, že teď si po dlouhé cestě odpočinete,“ podívala jsem se na ni opatrně zpoza brýlí. „Až půjdete na večeri do naší restaurace, zastavte se zde pro doklady.“ Podala jsem jí klíče. „Pokoj číslo pětatřicet, třetí patro. Výtah je za rohem.“

Jakmile odešli, dychtivě jsem otevřela chlapcův pas. Jmenoval se Bruno a příjmení měl stejné jako jeho máma. Jak je to možné?!

Rychle jsem zkontrolovala datum narození. Ano, sedí to, je mu třináct let... Ničemu jsem nerozuměla. Tato žena a její syn se měli jmenovat úplně jinak. Co se stalo za těch čtrnáct let? Proč nenosí příjmení muže, který po ní přímo šílel? A tuší Bruno, jaké bolestné události předcházely jeho narození? Asi ne...

Zamyšleně jsem se posadila k počítači a zapsala údaje těchto dvou hostů do evidence. Zdá se, že paní Dulleová mě nepoznala. Nevím, jestli byl dobrý nápad nasadit si ty brýle.

Pokud by mě byla poznala, mohla jsem nadhodit otázku, co se stalo s jejím princem na bílém koni. Když jsem je oba viděla naposledy, on byl šťastně rozvedený a ona šťastně čekala na sňatek s ním a byla natěšená budoucí maminka jejich společného potomka.

Bruna.

Ty jeho smutné dětské oči. Myslela jsem na ně, i když jsem si k sobě s povzdechem přisunula hromádky přihlašovací formulářů, které mi tu nechala Milota. Odpoledne mě krátce zastupovala a prý je nestihla zaevidovat do počítače. To jsem si mohla myslet! Příliš často mi nechávala svou práci, protože jaksi nestíhala. Nikomu jinému se to nestávalo.

Zvedla jsem hlavu od práce a zaregistrovala jsem, jak ke mně z restaurace míří číšník Mojmír s plně naloženým talířem. Pozdrav od šéfkuchaře Vincenta.

„Vince ti přeje dobrou chuť,“ zakroužil mi Mojmír talířem nad hlavou a přešel z recepce nenápadnými dveřmi dozadu, do malé kanceláře. Dveře byly za mými zády mezi dvěma dřevěnými stěnami s množstvím přihrádek na poštu a klíče od pokojů.

„Že děkuji za záchranu života,“ vzkázala jsem vděčně do kuchyně. Dnes jsem se nestihla naobědvat, měla jsem jenom banán, a až při pohledu na přírodní řízek se žampionovou omáčkou a s opékanými bramborami jsem si uvědomila, že se mi žaludek svírá hladem.

Využiji chvíli, kdy v hotelu není velký ruch a nablízku se nevyskytuje žádný host.

Malá kancelář za recepcí byla určená ke stravování, odpočinku při noční službě recepčních. Kulatý stůl se dvěma židlemi byl umístěn tak, abych při jídle viděla hosty přicházející k recepčnímu pultu, ale mě vidět nebylo. Mohla jsem tak ihned vyjít ven a vyřídit, co bylo třeba. Malá pohovka a dvě křesla sloužily k odpočinku, když bylo v hotelu klidněji.

Snědla jsem asi polovinu, když jsem zaslechla tichý zvuk otevírajících se výtahových dveří. Okamžitě jsem vstala a postavila jsem se za recepční pult.

„Je tu někde v okolí květinářství?“ zeptala se mě paní Dulleová.

„V blízkém okolí ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Ale pokud byste měla nějaké přání, můžu to zařídit.“

Paní Dulleová na chvíli zaváhala. „No, to by bylo fajn,“ přijala nakonec můj návrh. „Pozitíří potřebuji malou kytici bílých růží a menší věnec ze živých květin. Obojí s černou stuhou s nápisem *Poslední sbohem*. Ať to sem doručí do dvanácté hodiny.“

Poznamenala jsem si všechno, co říkala. Pak jsem opatrně zvedla zrak od poznámkového bloku. „Nechcete nápis trochu...“ vyslovila jsem pomalu, „trochu konkretizovat? *Poslední sbohem* od...?“ navrhla jsem.

Několikrát nervózně zamrkala víčky a pak se zaraženě zahleděla před sebe. „Ne, myslím, že ne,“ rozhodla se. „Takhle to bude stačit, nechci zbytečně provokovat...“

Provokovat? Koho?

Podívala se na syna, který trpělivě stál vedle ní. Do restaurace si oba oblékli tmavě modrou, Bruno měl i vázanku stejné barvy. Hledala v jeho očích souhlas se svým rozhodnutím. On však pouze bezradně pokrčil rameny.

Se zalíbením jsem se na něj zadívala. Vypadal stále jako dítě. Bledá podlouhlá tvář, jemná pokožka, velké šedé oči s moudrým pohledem. Bože, kdybych měla takového syna! napadlo mě. V poslední době jsem měla podobných myšlenek plnou hlavu. Nedokázala jsem se jich zbavit. Od té doby, co jsem v lednu oslavila dvaatřicáté narozeniny, jako by mi začaly tikat biologické hodiny. Nikdy jsem nevěřila, že se mi to může stát. A nikdy jsem si nemyslela, že v tomto věku budu ještě bezdětná.

Píchlo mě u srdce. Na co ještě čekám? Žijeme s Igorem spolu téměř pět let, pomohla jsem mu vychovat jeho

dvě děti, Emu a Dana. Emka se zbláznila, teprve v červnu odmaturovala a koncem ledna se chce vdávat. Nedá si říct, trvá na tom. Doufám, že teď už Igor přestane používat jeden z argumentů, že nás je v třípokojevém bytě tak akorát. Jeden pokoj se uvolní. A Dan často mluví o studiu v zahraničí...

„Kávu si dám v kavárně,“ zaslechla jsem hlas paní Dullové. Když se se synem najedli, přešli z restaurace do odděleného prostoru kavárny vpravo od recepce. Seděli tam jen tři čtyři hosté, a tak snadno našli volný stůl. Bruno se poslušně usadil vedle mámy. Když číšník přinesl kávu a chlapci zmrzlinový pohár se šlehačkou, zazvonil jí mobil. Dlouhý rozhovor v němčině vystřídal pak ještě delší ve slovenštině.

Chlapec dojedl a netrpělivě šoupal nohama. Po chvíli zachytil můj pohled. Usmála jsem se na něj. Podíval se na mámu, pak na mě a po krátkém zaváhání vstal od stolu a zamířil ke mně.

„Ahoj, Bruno,“ pozdravila jsem ho. „Chutnala ti večeře?“

Přikývl. „Ano, chutnala.“ Zastavil se před recepčním pultem a váhavě zkoumal mou tvář. Potom pult pomalu obešel a zahleděl se z boku na obrazovku počítače. „Máte hodně práce?“ zeptal se.

„Celkem dost,“ usmála jsem se pobaveně. „Ale za hodinu končím, vystřídá mě kolega.“

„Kdy tu opět budete?“ vyzvídal. Se zájmem na mě upřel pohled těch šedých dětských očí.

„Zítřka v deset,“ roztáhla jsem rty do širokého úsměvu. Uvědomila jsem si příjemný pocit, který jsem měla z jeho přítomnosti. Kdy jsem se tak cítila naposled? Už dávno ne. Události posledních týdnů, dokonce měsíců nebyly vůbec příjemné.

„Tou dobou tady nebudu,“ zamyslel se, „půjdeme na návštěvu ke strýci. Ale na oběd se sem určitě vrátíme.“

„A co když vás pozve na oběd strýc?“ Mrkla jsem na něj. „To nemůžeš vědět...“